

De rots in een oceaan van tranen

Al in de tijd van de Boeddha werd gezegd dat als je de tranen kon verzamelen van alle mensen, je er oceanen mee zou kunnen vullen. Vandaag de dag is dat niet anders.

De aardbeving die Marokko nu getroffen heeft laat vele mensen ontheemd achter. Velen die hun dierbaren verloren hebben, soms hun hele familie. Een eindeloze hoeveelheid tranen. En datzelfde geldt voor al die mensen in Canada en andere plekken die huis en haard verloren hebben door de bosbranden. Die dierbare verloren hebben, hun huisdieren. Ook hun tranen voegen zich bij het geheel. De overstromingen die vele landen geteisterd hebben. De honger, deels gecreëerd door een waanzinnige oorlog in Oekraïne. En dan de oorlog zelf. Nuttelose destructie van mens en materieel. Het laat weer vele mensen achter met hun tranen. Dit alles ziende en het soms ook van dichtbij meemaken, - al was het maar omdat je eigen dierbaren overlijden door ziekte, door ongelukken, door geweld -, dit alles ziende kan soms overweldigend zijn. En kan je niet anders dan met je eigen tranen daarmee zitten.

En het is dan ook niet verwonderlijk dat de Boeddha het lijden als zijn voornaamste spirituele doel maakte. Uiteindelijk is het boeddhisme de weg voorbij het lijden. Want in dit alles is er een weg die we kunnen gaan, een weg voorbij het lijden. Een weg die soms gesymboliseerd wordt door een rots die boven het water van de oceaan uitsteekt, de oceaan van tranen. Op die rots zit Avalokiteshvara, de verpersoonlijking van mededogen. Zij zit daar in diepe meditatie en weet dat Vorm Leegte is en Leegte Vorm.

Wanneer we te midden van en misschien wel in onze tranen werkelijk alles loslaten, aan niets vasthouden, dan vinden we in onszelf die rots die stil is, vredig en onverwoestbaar. Het is de rots van je Ware Natuur. En dat eenmaal gevonden hebbend weet je dat ieder dit met zich meedraagt. En de vormen komen en gaan, maar die rots is tijdloos.

Nu zouden we de vergissing kunnen maken om dan maar de rest van ons leven veilig op die rots te blijven zitten. Wat we dan begrepen hebben is Vorm is Leegte. Maar er is ook Leegte is Vorm. We zullen ons inzicht vorm moeten geven in hoe we met de vormen omgaan. Als vorm alleen maar Leegte is, als er alleen maar rots is, is de rots leeg. Avalokiteshvara (de verpersoonlijking van mededogen) verschijnt alleen maar wanneer we ook beseffen dat we mededogend kunnen handelen in de wereld van vorm. Dat hoe we ook helpen, - mensen troosten, mensen onderdak bieden, een toevlucht bieden -, uiteindelijk doen we het vanuit het innerlijk besef dat ieder de rots in zich draagt, de toevlucht in deze zee van lijden, in deze zee van tranen.

Dus onze beoefening doen we voor onszelf én voor de wereld. Hoe je het vorm gaat geven, aan je diepste inzicht, is aan jou. Het begint al met de eerste de beste die je tegenkomt, mens of dier. Het begint al met hoe je met de wereld om je heen en de aarde omgaat. Dus laten we in stilte zitten, laten we terugkeren naar de Leegte van ons zijn. Die rots vinden zodat we

heilzaam in de wereld kunnen handelen en misschien iets kunnen bijdragen om die 'zee van tranen' wat kleiner te maken.

* * * * *

Eerw. Baldwin Schreurs
Zondag 10 september 2023